

Ryszard Rogosz

Świdwin

Informator Archeologiczny : badania 1, 368-370

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Dla ustalenia przebiegu brzegu Iny należałoby przeprowadzić badania na drugim brzegu. Uchwycenie nikłych śladów osadnictwa na badanym terenie wymaga także dalszych badań, które ze względu na rozbudowę miasta należałoby przeprowadzić w najbliższym czasie.

Ś W I E C I N O, pow. Puok

Zakład Archeologii Średnio-
wiecznej Uniwersytetu Łódz-
kiego

Badania prowadził mgr Andrzej Nowakowski przy udziale mgr M.Głóska, finansował - Uniwersytet Łódzki.

W oparciu o źródła pisane, przeprowadzono systematyczne badania brzegu jeziora Radechnica, poszukując obozu krzyżackiego i śladów bitwy polsko-krzyżackiej z 1462 r. Wynik badań - negatywny.

Ś W I D W I N

Pracownia Archeologiczno-
Konservatorska PKZ w Szec-
cinie

Badania prowadził mgr Ryszard Rogoż, finansował WKZ w Koszalinie.

Przeprowadzone badania ratunkowe na zamku podyktowane były koniecznością nadzorowania prac ziemnych prowadzonych w

północnej i wschodniej części zewnętrznej zamku.

Wykop ziemny z przeznaczeniem na osadnik o wymiarach 6 x 4 m, już na początku prac dostarczył rewelacyjnego materiału w postaci odkrytego lica kamiennego muru wraz z przylegającymi warstwami kulturowymi. Fakt zarysowania się muru obronnego w odległości 6 m od linii znanych i istniejących murów obronnych, potwierdzony następnie w wykopie kanalizacyjnym przy głównej bramie wjazdowej, usytuowanej tuż przy wieży, wydaje się być niespotykanym na Pomorzu Zachodnim.

Podwójna, niezależna od siebie linia murów podkreśla zdecydowanie obronny charakter obiektu, położonego na zakolu, a uprzednio na wyspie rzeki Regi. Materiał ruchomy, reprezentowany bogato przez ułamki i całe naczynia, jak też liczny materiał kostny, pozwala na ustalenie przybliżonej chronologii budowy wspomnianych fortyfikacji. Utrudnieniem w wyciągnięciu właściwych wniosków jest fakt braku fachowego nadzoru archeologicznego już we wstępnej fazie prac ziemnych. Nie mniej w oparciu o sondażowe badania J. Kruppego, prowadzone w latach uprzednich, jak też w wyniku spostrzeżeń poczynionych obecnie, można stwierdzić, że zabudowa objęła teren nie zamieszkały uprzednio. Występowanie materiału ceramicznego wyłącznie stalowszarskiego i to już w najniższych poziomach osadniczych pozwala datować je na wiek XIII, XIV i następne.

Odkryta fragmentarycznie linia murów, głównie w oparciu na bogatej zawartości materiałowej warstwy kulturowe przylegających do niej przypuszczać należy, że powstała nie później, jak w wieku XIV bądź w pierwszej połowie XV wieku. Pewną chronologię budowy zewnętrznej linii murów obronnych jak też warstw zalegających w tzw. między-murzu będzie można ustalić dopiero w wyniku systematycznych prac archeologicznych plano-

wanych w roku 1968.

S Z O Z E C I N - Zamek

Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska w Szczecinie

Badania prowadził mgr Eugeniusz Cnotliwy, finansowała -
Direkcyjna Inwestycji Miejskich w Szczecinie.

W związku z odbudową zamku zaszła potrzeba odsłonięcia i
przebadania relikwów architektury w południowej części dzie-
dzińca, powiązanie ich z warstwami osadniczymi oraz rozpozna-
nie starszych nawarstwień kulturowych. Dla realizacji tych ce-
lów założono wykop o wymiarach 5 x 20 m. W bieżącym sezonie wy-
kopalskim eksplorowano tylko część (ćwiartki A, C) wykopu
celem rozpoznania stratygrafii.

Pod XVII-wiecznym brukiem dziedzińca natknięto się na mur
obronny z XIV wieku i na przylegające doń budowle późniejsze.
W ćwiartce A na gł. 0,5 m poniżej bruku dziedzińca wystąpiły
warstwy osadnicze w XIII/XIV wieku, które (II a, II b, i II c)
zawierały ceramikę stalowo-szarą i dużo kości zwierzęcych.
Warstwy te, zwłaszcza II a, były związane z budownictwem mуро-
wanym, być może z budową muru obronnego przebiegającego po
osi N-S zawierały bowiem odłamki cegły i grudki zaprawy.
Warstwy III i IV (próchnica z mierzwą) charakteryzowały się
wyłącznie materiałem z końca XII wieku. Pod nimi wystąpiły
szczątki konstrukcji drewnianych szerokiej ulicy, biegnącej po
osi N-S. Niżej zalegały konstrukcje domów.

Odkrycie ulicy na spągu warstwy IV i na stropie X/VI ma,